

Organe de l'Union des Travailleurs Espérantistes de langue française

sat-amikaro.org

Ek al venonta SAT-Amikara kongreso.

4-an ĝis 6-an aprilo 2026 Pasko Gresiljono

Ĉu vi bonvolas rezervi viajn datojn ...

Bonan jarfinon al ĉiuj

VORTO DE LA KASISTO

Antaŭ pli ol 8 jaroj mi iĝis komitatanino. Nun, alvenas tempo por cerbumi ĉu mi daŭrigas aŭ ĉu mi ĉesas tiun aktivadon. Kial ĉesi ?

Unue, ĉar kiel ĉiuj mi maljuniĝas kaj de multaj jaroj, mi estas bonvolulino en malsamaj asocioj, kun respondeco. Nun tio pezas forte kaj mi laciĝas.

Due, mi pensas ke novaj membroj povas alporti novajn ideojn.

Plie, se mi povas esti pli malpli, bonan laboristino, mi ne estas bonan decidantino. Mi estas tro pesimista por aŭdaci novaĵojn. Do, mi lasas mian lokon al iu alia kaj mi pensas ke estas tempo ke la membroj de SAT-Amikaro cerbumas al mia anstataŭigo.

Kiel kasistino, mi estas preta helpi dum unu jaro mian posteulon-inon. Mi ne lasos nek SAT-Amikaron, nek Esperanton, sed, mi pensas agi pli en mia urbo, se tio funkcias. Alia demando por mi estas ankaŭ tiun : Kial aktivi nivele de nacio, kiam mi ne kapablas agi en mia urbo ?

Solange Van Landeghem

ENHAVO - SOMMAIRE

2 - Vorto de la Kasisto

Leĝaj Informoj

3 - 5 Mi ne scias kial...

6 - 8 Les Tirailleurs sénégalais

La senegalaj Tiraljoroj

9 - 10 BILD-STRIO PRI ENERGIO

(paĝoj 31 ĝis 34)

11-12 La urbo Ampitatafika en Madagaskaro

13-14 Pour la paix contre toutes les guerres...

14 Poemo : Homoj de l'estonto mi memoras pri vi !

Biciklado : buklo de Marno

15 LA EGIPTA DETALO

Recette : TOMATES FARCIES À L'IRANIENNE

16 NENIAM PERDU ESPERON EN LA VIVO

Riceto : DOLMEH-YEH GOJEH FARANGI

De la enpaĝiganto :

Mi petas de ĉiu artikolsendonto, sendi ĝian tekston en Esperanto kun Franclingva resumo da kelkaj linioj longe (ĉirkaŭ 600 skribsignoj). Male, kiam vi sendas Franclingvan artikolon, resumu ĝin Esperantlingve, samlonge. Tio por interesi la neEsperantistojn al SAT-Amikaro.

Tofo

CPPAP n° 0322 G 86224

ISSN : 1763-1319

Directeur de la publication et Ĉefredaktanto :

Lucette ECHAPPÉ

Imprimé par :

L'Arbre aux Papiers, 72100 Le Mans

Dépôt légal à parution.

Enpaĝiganto : Jean-François BLIN

Redakt- kaj kontrol-skipo :

Patrick LAGRANGE, Anne-Marie ARGNEY

Kasistino : Solange VAN LANDEGHEM

12 rue de Charente, F-18 000

BOURGES

Revue bimestriel de SAT-Amikaro
132/134, bv Vincent-Auriol, 75013 Paris
Tel. : 0 (0 33) 9 53 50 99 58
sekreto@sat-amikaro.org
Retejo : sat-amikaro.org

Tarifoj	Be, CH Fr	Aliaj landoj
Kotizo (kun abono 60%) Cotisation (avec abonnement)	42,00 €	52,00 €
Kotizo sen abono Cotisation sans abonnement	21,00 €	26,00 €
Abono al la SAGO (nur) Abonnement à la SAGO (seul)	45,00 €	45,00 €
Junulo (malpli ol 25 jaroj), senlaborulo, kunul(in)o Jeune (moins de 25 ans), chômeur, conjoint(e)	20,00 €	25,00 €

Pri la enhavo de la artikoloj respondecas la aŭtoroj mem. Represo de artikoloj permesata kun indiko de la fonto.

Mi ne scias kial...

Jacqueline Lépeix (SAT-ano 32199)

Mi ne scias kial, sed ,statistike la virinoj, kiuj en sia junaĝo estis viktimoj de pedofiloj, multe pli riskas, ol aliaj, poste esti seksperfortataj. Efektive mi estis seksperfortata de 2 turkoj. Ĵus post la krimo unu foriris. Sed la alia donacis al mi diskon de turka muziko kaj skribis al mi sian nomon kaj sian adreson, petante, ke mi skribu al li. Tia konduto min grave perturbis. Longe mi pripensis, sed devis alveni al la logika konkludo ke, en la kulturo de tiu viro, seksperforto estas la normala formo de la seksa rilato, do li kondutis kiel amanto kun amatino post seksa rilato.

Kiel la granda plimulto de la viktimoj mi ne raportis la krimon al la polico. Kelkajn jarojn poste mi bezonis novan restadon en psikiatrejo.

Ĝis la fino de mia vivo mi bezonas regule viziti psikiatron. De temp' al tempo iu foriras el mia urbo, ŝanĝas la laboron, ktp, do al nova psikiatro mi devas denove rakonti mian vivon. Al la nuna mi do klarigis : “Mian psikon perturbis ne tiom la seksperfortiĝo mem, kiom la reago de tiu turko. Longe mi pri tio cerbumis, kaj la cerbumado grave endanĝerigis mian psikan ekvilibron” “Kaj kio estis la konkludo de via cerbumado ?” “Se oni konsideras la tutan homaron, en ĉiuj tempoj kaj ĉiuj lokoj, perforto estas la kutima formo de la seksa rilato ; tiurilate nia okcidenta kulturo estas la plej favora al virinoj” “Sed tio estas evidento !”

En la mezepoko la katolika eklezio, difinante siajn 7 sakramentojn, proklamis du principojn :

- viro pekas, se li seksumas kun iu alia, ol la propra edzino
- la valideco de la geedziĝa sakramento baziĝas sur la libera konsento de ambaŭ gefianĉoj.

Vole nevole tio logike signifas, ke la virino devas almenaŭ unufoje diri “jes”. Poste, kompreneble, ŝi estas submetita al la “edzina devo”. Sed katolikino almenaŭ rajtas elekti sian perfortonton. Ne subtaksu la gravecon

de tiu unua paŝeto, kiun en la 21a jarcento ne jam faris ĉiuj afganoj ! Longe tiu principo restis teoria : la teatro de Molière estas plena de patroj, kiuj volas trudi al siaj filinoj neamatajn edzojn. Ĉe la protestantoj la geedziĝo ne estas sakramento, do la reformaciistoj revenis al la principo de la romia civitano sankta Paŭlo, ke la patro decidu pri la edziniĝo. Tamen, konstatante, ke post 15 jarcentoj Kristo ne jam revenis, ili ne reprenis la paŭlan konsilon, ke la edziniĝon la patro rifuzu. Poste kompreneble estis evoluo : nuntempe estas pli da egaleco inter viroj kaj virinoj en la reformaciaj kaj luteraj eklezioj, ol en la katolika (mi ne bone konas la pensmanieron de tielnomataj “evangeliaj kristanoj”). sed historie la principo, ke virino rajtas diri “jes” aŭ “ne”, devenas de la katolika teologio. En la tragedio de Shakespeare Romeo kaj Julieta geedziĝas.

Nenie mi klare vidis en la Nova Testamento la aserton, ke virino rajtas diri “jes” aŭ “ne”. Jen “en Kristo estas nek viroj nek virinoj”, jen patro rifuzu la edziniĝon de sia filino (ĉar Kristo tuj revenos), jen edzino obeu sian edzon. Miaj kristanaj amikinoj preferas la unuan el tiuj 3 citaĵoj, la ateistaj propagandistoj la lastan.

Iam iu strasburga kolemino, edzino de alĝeriano, diris al mi, ke estas en la Korano iu versiklo, laŭ kiu virino devas konsenti al sia edziniĝo. Mi demandis ŝin pri la numero aŭ la titolo de la surao, en kiu laŭ ŝi troveblas tia versiklo. “Mi ne scias precize, mi nur aŭdis, ke tiel estas” “Mi neniam trovis tian versiklon en la Korano. Ĉu la 6 jara Aĵa ne estis iom juneta por havi opinion pri sia propra edziniĝo ?” “Nu, kredeble la Profeto ŝin edzinigis antaŭ, ol estis revelaciita al Li tiu versiklo”.

Iu versiklo, kiu efektive troveblas en la 4a surao de la Korano, asertas : “ La viroj respondos pri la virinoj, ĉar Allah distingas iujn disde la aliaj, kaj ĉar la viroj disdonas por la virinoj el siaj propraĵoj. Do virtaj virinoj estas la obeemaj”.

Mi longe korespondis, en la franca, kun Baroudi, iu alĝeriano nur iom pli juna ol mi. Lia islama edukado enradikigis profunde en lia psiko la principon, ke virino ne povas fari, kion ŝi volas.

Baroudi min vizitis dufoje en Strasburgo. La duan fojon, li alvenis, dum mi estis partoprenanta en la asembleo de la francaj kvakeroj. La ŝlosilojn de mia loĝejo li iris preni ĉe E. kaj P., iu paro, kiu loĝis proksime de mia hejmo. Poste E. raportis al mi, ke ili longe babilis. Interalie E. diris, ke ili ne havas gefilojn, ĉar estas ŝi sterila. Reago de Baroudi : “Se mia edzino ne naskus infanojn, mi ŝin repudacius” Komento de E. “Mi trovas vian korespondanton tre orienta”. Efektive !

Reveninte en mia hejmo mi konstatis, ke Baroudi ŝanĝis la disponon de miaj mebloj en mia loĝejo, kaj la ordon de miaj libroj sur la bretoj de la salono. Ĉar mi estis profesia bibliotekisto, ankaŭ en mia hejmo la librojn mi ordigis laŭ mia profesia sistemo. Baroudi

tre bone sciis, kiu estas mia profesio, kaj ne havis la saman. Sed ne gravas : kiel viro, li scias pli bone ol mi, kiel mi devas ordigi miajn librojn sur miaj bretoj en mia salono en mia hejmo. La rezulto estis, ke dum monatoj mi ne plu facile retrovis libron, kiam mi ĝin serĉis. Dum la tuta restado li kondutis kiel reganta masklo en akaparota teritorio. Volonte li akaparus la

femalon, kiu vivis sur la teritorio, sed ĝojinde li sciis, ke en Francio viro ne rajtas seksumi kun virino sen ŝia konsento. Mi tamen devis lin informi, ke kisi virinon sen permeso estas seksa delikto. Li neniam komprenis, kion mi riproĉas al li, nek, kial mi lin ne plu invitos. Mi provis klarigi al li, ke lia maniero koncepti la rilatojn inter viroj kaj virinoj atencas kontraŭ la bazaj principoj de la franca respubliko. Ĉiam vane : same kiel la legantoj de La Sago, Baroudi firme kredas, ke liaj propraj moroj estas universalaj.

Eventuale Baroudi povus reveni en Francion sen mia invitilo, ĉar li havas parencojn en nia lando. Sed li tute ne intencas sin instali en Francio. MI ne scias, ĉu liaj parencoj pensas kiel li. Sed tutcerte, inter la viroj, kiuj venas por sin instali en Francio, estas iuj,

kiuj tiel pensas, kaj kredas, ke tiu pensmaniero estas universala. Tion bone scias mia psikiatro. Ĉar estas ĝuste lia laboro prizorgi iliajn viktimojn, li serĉis informojn. Li diris al mi, ke laŭ la statistikoj de la parizregiona polico, estas pli granda proporcio da seksperfortoj inter la migrantoj, ol inter la ĝenerala loĝantaro. Li aldonis : “Estas la faktoj, kaj poste estas la interpretado de la faktoj”.

NDLR : ĉu la parizregiona polico tute objektivas ??

Bedaŭrinde, same kiel ĉe SAT-Amikaro, regas ankaŭ ĉe Amnestio Internacia en Aŭvernio la dogmo, ke ĉiuj kulturoj egalas. Longe la delegito por la rilatoj kun la gazetoj estis mia bokuzo, edzo de mia kuzino H.. Dekomence tiu bokuzo klarigis al mi, ke AI ne estas taŭga loko por paroli pri seksperforto. Jes ja, ni kampanjas por afganinoj vikitmoj de seksaj krimoj en ilia lando. Sed nepre oni ne parolu en AI pri francino viktimo de turkoj en Bourg-en-Bresse.

Ricevinte la atentigon pri la nepago, mi sendis al Parizo longan leteron por klarigi tion, kion mi estas esprimanta en tiu-ĉi artikolo. Tio estis mallonge post iu silvestra nokto, dum kiu en Kolonjo migrantoj amase seksperfortis germaninojn. Sekve de tiu katastrofo la kolonja polico disdonis al la migrantoj, flugfoliojn en la germana, la turka, la araba, kaj eble aliaj lingvoj, por bone klarigi al ili la

kolonajn morojn. Iu responsulino de AI en Parizo telefonis al mi por aserti, ke efektive la artikolo, kiun mi kritikis, estis tro anĝelisma, kaj ke nek la francan policon, nek la kolonjan, nek min ŝi trovas rasista. Sekve de tiu konversacio mi ĉiujare repagis la kotizon, por resti individua membro.

Mi ne kredas, ke ĉiuj islamanoj pensas same. Male de la multaj, ĉefe francaj, membroj de “la liberpenso frakcio de SAT”, kun kiuj vane mi iam provis diskuti, mi tre bone scias, ke ne ĉiuj kristanoj pensas same. Kaj mi eĉ fidis, ke kelkaj francaj ateistoj, male de mia frato Roger, kaj male de Onfray, kapablas paroli pri io alia, ol ĉiam nur katolikismo. Konsiderante la strukturon de la katolika eklezio, mi tute ne komprenas, kiel oni povas

esti katoliko kaj respublikano. Sed mi devas konstati la fakton, ke la plimulto de la francaj katolikoj ja estas respublikanoj. Per komparo mi esperas, ke eblas inventi iun formon de islamo en akordo kun la franca kulturo. Tian islamon nia nacia televido montras en la dimanĉaj matenoj. Kiel eksa kvakero mi scias, ke kredanto ne nepre estas blinda sklavo de siaj sanktaj tekstoj. , Sed laŭdifine la eksterlandanoj ĵus alvenintaj en Francio havas alian kulturon, ol la francan.

Antaŭ nelonge iu franca knabino estis viktimo de iu marokano. Tuj la maldekstro organizis manifestaciojn en la tuta Francio. La alia membrino de SAT-Amikaro en Klermonto telefonis por min demandi, ĉu mi iros al tiu manifestacio. Mi vigle rebatis : “Ĉu vi atendas, ke mi partoprenos en manifestacio, kiu celas aserti, ke ne ekzistas francinoj seksperfortitaj de migrantoj ?” “Sed ne ĉiuj migrantoj estas seksperfortantoj !” Neniam mi diris tion ! Sed mi ja diras, ke donaci dokumentojn al ĉiuj ajn, sen ia kondiĉo, sen ia kontrolo, estas danĝero por la civitaninoj.

Ne, mi ne volas reĵeti la migrantojn en la maron. Sed mi volas ilin devigi sekvi staĝon pri niaj leĝoj kaj niaj moroj. Laŭ mia scio, kelkaj semajnoj de kursoj pri la kulturo de la lando, kie oni celas sin instalati, ne riskas iun mortigi. La turko, kiu skribis al mi sian adreson, estis trovinta bonvolemumojn por instrui al li, kiel skribi en la franca. Sed tiuj bonvolemuloj ne

pensis ke krome ili devas instrui al li, kiel kondukti kun francinoj : ili spontane imagis, ke iliaj propraj moroj estas universalaj. Sekve de la staĝo oni faru ekzamenon, kaj nur tiuj, kiuj bone komprenis la lecionojn, ricevu dokumentojn. Al la fiaskintoj oni donu tute provizoran restadpermeson, por la tempo necesa por rekomenci la kurson. Se montriĝas, ke iu viro tute ne kapablas kompreni, ke li ne rajtas seksumi kun virino, kiu krias “ne !”, NE, mi ne konsentas doni al li restadpermeson. Mi scias, ke la internacia juro devigas nin akcepti ĉiujn verajn rifuĝintojn. Sed mi ne povas imagi rifuĝinton, kiu tion ne komprenus, se iu donus al si la penon organizi tian kurson. Jes, inter la francaj kaj aliaj viroj, kiuj bone scias, ke seksperforto estas krimo, iuj tamen krimas. Tamen la

virojn, kiuj tion ne scias (ĉu renkontis mi la uunuran, kiu ekzistis ?) nepre necesas instrui.

Mi iam retmesaĝis pri tio al Marianne M., la “nesubmetita” deputitino de mia departemento. La absolute dogma respondo de ĉiaj subuloj klare montras, ke ŝia partio plene fajfas pri mia efektiva ekzisto. Ne ŝi kandidatis en mia propra balotdistrikto. Mia deputito estas la ekologiisto Nicolas B. . Mi sendis al li kopion de mia dialogo de surdulinoj kun Marianne M. . Li neniam respondis. Ĉu mi voĉdonu por partio, kiu kutimas manifestacii por aserti, ke ne ekzistas mi ? Ne, mi ne intencas voĉdoni por la ekstrema dekstro. Sed mi bone komprenas tiujn, kiujn la sistema ignorado de reala problemo ĵetas en la brakojn de gesinjoroj Le Pen kaj Bardella.

Se mi ne ekzistas, evidente mi ankaŭ ne povas repagi kotizon al SAT-Amikaro. Sed mi ne jam tute malesperas : karaj gelegantoj de La Sago, mi vin kore dankas nome de la potencialaj viktimoj, kiujn eble elsavos via racia rekonsiderado de la maldekstraj dogmoj.

Ĉiufoje, kiam Amnestio Internacia tutmonde kampanjas kontraŭ perforto al virinoj, G. iras deklari al nia regionaĵurnalo, ke tio havas nenion por fari kun la diferenco de la kulturoj : ĉie viroj same kondukas kun virinoj. Dum iu familia bankedo mi provis diskuti. MI argumentis : “Dum la

milito por la sendependiĝo de Alĝerio la kompatindaj alĝerianoj seksperfortitaj de francaj soldatoj oftege estis repudaciitaj de siaj edzoj. NI supozu, ke H. estus seksperfortita de soldataĉoj, ĉu via reago kiel edzo estus peti divorcon ?” G. kategorie rifuzis diskuti pri tia temo.

Konsekvence mi eksiĝis el ĉia aŭverniana instanco de AI, sed restis individua membro de la franca sekcio. Iam la kroniko aperigis artikolon, laŭ kiu la franca polico estas rasista, ĉar ĝi trovas necesa klarigi al la migrantoj, ke en Francio viro ne rajtas seksumi kun virino, se ŝikrias “ne !” : evidente, supozu, ke tion ili ne jam scias, estas rasismo. Tiam mi ne repagis la kotizon. ■

Les Tirailleurs sénégalais

La senegalaj Tiraljoroj

laboris pri tio : Lucette, Lucien Bresler, kaj ĉefe Patrick Lagrange

Longtemps éclipsé de la mémoire collective (en France), le massacre de Thiaroye, en décembre 1944, apparaît aujourd'hui non plus comme un enchaînement malheureux de circonstances fortuites ayant mené à un dénouement mortel mais bien comme la conséquence d'une politique raciste consciente qui a été volontairement dissimulée. L'historienne Armelle Mabon continue son combat contre l'oubli et pour la vérité. Son ouvrage Le Massacre de Thiaroye évoque non seulement l'enchaînement des faits qui ont conduit au massacre, mais également le combat scientifique et personnel de l'historienne contre la censure et l'omerta. Directement visée dans une « lettre ouverte » au Président, son travail est remis en cause publiquement par un doctorant ayant un fort soutien institutionnel. Ainsi cet ouvrage se double d'une enquête sur la « perpétuation d'un mensonge d'État » où l'on apprend notamment comment « faire taire les universitaires ».

De septembre 1939 à 1940 plus de 200 000 hommes originaires des colonies sont incorporés dans les troupes coloniales entre 1939 et 1940. Ces « soldats indigènes », comme on les appelle, représentent alors un peu plus d'un quart du total des forces de l'armée française. Les tirailleurs sénégalais sont en fait originaires de toute l'Afrique sub-saharienne. Ils paieront un lourd tribut malgré une faible présence numérique sur le sol hexagonal. Selon les chiffres officiels, sur les 40 000 tirailleurs sénégalais engagés dans les combats en métropole, près de 17 000 sont tués, disparus ou blessés au combat en 1940.

Les troupes coloniales sont massivement incorporées dès 1942 dans les Forces Françaises Libres (FFL). Elles sont de tous les combats : en Syrie et au Liban en 1942, puis à Madagascar, lors des campagnes d'Érythrée, de Crète, de Libye. Elles sont également largement employées dans les campagnes sur le sol européen. En Italie dès 1943, lors du Débarquement de Provence en août 1944, les tirailleurs sénégalais s'illustrent sur les champs de bataille, libèrent Toulon et remontent la vallée du Rhône jusqu'en Alsace à Colmar. Progressivement ces troupes sont remplacées par des ex-FFI, officiellement pour leur épargner les rigueurs de l'hiver continental. En réalité, à l'approche de la Libération, le blanchiment des troupes françaises est en marche.

Les troupes indigènes paient un lourd tribut

Dans le même temps, le gouvernement provisoire organise le retour des « soldats indigènes » faits prisonniers lors des combats de 1940. Ceux-ci, plusieurs dizaines de milliers, ont été soumis à un régime spécial. En effet, les tirailleurs prisonniers ont été enfermés dans des Frontstalag, camps

Longe forigita el la kolektiva memoro (en Francio), la masakro de Thiaroye dum decembro 1944 aspektas, hodiaŭ, ne kiel malfeliĉa sinsekvo de hazardaj eventoj kiuj kondukas al mortigaro, sed ĉefe kiel la konsekvenco de konscia rasisma politiko, kiu estis intence kaŝita. Historiistino Armelle Mabon daŭre batalas kontraŭ forgeso kaj por vero. Ŝia libro, « La Masakro de Thiaroye », rakontas ne nur la sinsekvon de eventoj, kiuj kondukis al la masakro, sed ankaŭ la sciencan kaj personan luktojn de la historiistino kontraŭ cenzuro kaj silentego. Rekte celita en « malferma letero » al la Prezidento, iu finstuda studento, forte subtenita de la institucio, publike dubis pri ŝia laboro. Tiel, tiu verko estas, plie, esploro pri la « daŭrigo de ŝtata mensogo », kie oni lernas, interalie, kiel « silentigi universitatanojn ».

De septembro 1939 ĝis 1940, la koloniaj trupoj integris pli ol 200 000 viroj el la kolonioj. Tiuj « indiĝenaj soldatoj », kiel oni nomis ilin, tiam reprezentis iom pli ol kvarono de la totalaj francaj armeaj fortoj. La senegalaj tiraljoroj

fakte venis el la tuta subsahara Afriko. Multaj el ili formortis kvankam ili ne estis en granda nombro sur la franca teritorio. Laŭ oficialaj ciferoj, el la 40 000 senegalaj tiraljoroj engaĝitaj en batalo sur metropola Francio, kvazaŭ 17 000 estis ĉu mortigitaj, ĉu malaperintaj, ĉu vunditaj en bataloj dum 1940.

La koloniaj trupoj estis amase integritaj, ekde 1942, en la Fortojn Francajn Liberajn (FFL). Ili partoprenis ĉiujn batalojn: en Sirio kaj Libano dum 1942, poste en Malagasio, en la kampanjoj de Eritreo,

Kreto kaj Libio. Krome, ili multnombro kunbatalis en la kampanjoj sur eŭropa teritorio. En Italio ekde 1943, kaj dum la Provenca Elŝipiĝo dum aŭgusto 1944, senegalaj tiraljoroj elstare batalis, liberigis Tulonon kaj antaŭeniris norden laŭ la Rodana Valo ĝis Kolmaro en Alzaco. Iom post iom, tiuj trupoj estis anstataŭigitaj de iamaj membroj de la Francaj Fortoj Internajaj (FFI), oficiale por ŝpari al ili la severan kontinentan vintron. En la realeco, dum la Liberigo alproksimiĝis, la blankigado de la francaj trupoj estis survoje.

Multe tro da mortigitoj en la indiĝenaj trupoj

Samtempe, la provizora registaro organizis la revenon de la « indiĝenaj soldatoj » kaptitaj ekde la bataloj de 1940. Tiuj, pluraj dekoj da miloj, estis submetitaj al speciala reĝimo. Efektive, la kaptitaj tiraljoroj estis enŝlositaj en « Frontstalag »-oj, militkaptitejoj

de prisonniers établis en dehors du Reich et gardés par des officiers français !

Les soldats indigènes libérés après quatre années de captivité sont aussitôt démobilisés avant leur retour dans les colonies. Dès le mois d'octobre 1944, ils se voient appliquer un régime particulier sur demande du général Ingold, directeur des troupes coloniales. Durant leur séjour sur les sols métropolitains, ils sont « réunis », d'autres diront enfermés, dans des « centres de transit des troupes indigènes coloniales (CTTIC) » au sein desquels ces soldats sont « séparés par "race" ». La ségrégation raciale est non seulement spatiale mais également financière : les rappels de solde ne sont pas entièrement versés, voire pas du tout.

Le sort de ces troupes est relayé dans la presse : un article de L'Aube début octobre évoque la situation catastrophique et le dénuement de ces soldats dans l'impossibilité d'acheter quoi que ce soit car leur rappel de solde n'est pas réglé. L'administration se montre inflexible et note la dégradation du climat au sein des CTTIC où règne l'indiscipline due à « l'état délétère et les mauvais comportements des tirailleurs ».

Face aux revendications des soldats coloniaux démobilisés, les autorités s'inquiètent. Le ministre des Colonies fait part au gouverneur de l'Afrique-Occidentale française (AOF) de ses craintes concernant une « convergence » des revendications sur des soldes non payées et les revendications indépendantistes. Le retour à Dakar de ces soldats mécontents est tout particulièrement craint. C'est dans ce climat que s'organise le rapatriement de quelques 2 000 anciens prisonniers tirailleurs sénégalais vers Dakar.

Le 5 novembre, une partie des anciens tirailleurs refuse d'embarquer à Morlaix avant que leur solde ne leur soit entièrement versée. Ces 315 insoumis échappent ainsi au massacre à venir. De même, lors de l'escale à Casablanca, ce sont 400 insoumis cette fois-ci qui refusent de remonter à bord. L'ambiance est lourde en arrivant à Dakar le 21 novembre où quelque 1 200 à 1 300 rapatriés débarquent direction la caserne de Thiaroye dans la banlieue de Dakar.

Chronique d'un massacre annoncé

Le récit officiel convoque tous les préjugés racistes pour justifier l'« opération de maintien de l'ordre ».

L'insubordination des rapatriés est due au fait qu'après quatre ans de captivité ceux-ci sont désormais des « désaxés »]. L'autre cause de cette insubordination et du non-respect dû

konstruitaj ekster la Germana Regno kaj prigarditaj de francaj oficiroj !

La indiĝenaj soldatoj, liberigitaj post kvar jaroj da kaptiteco, estis tuj malmobilizitaj antaŭ ol reveni al la kolonioj. Ekde oktobro 1944, la Generalo Ingold, direktoro de la koloniaj trupoj, petis ke ili estu aparte pritraktotaj. Dum ilia ĉeesto en metropola teritorio, ili estis « kunigitaj » - iuj dirus enŝlositaj - en « Centroj Transiraj por Trupoj Indiĝenaj Koloniaj (CTTIC) », kie tiuj soldatoj estis « apartigitaj laŭ raso ». Rasa apartigo estis ne nur spaca sed ankaŭ financa: la salajra finpago estis ne entute pagita, foje tute ne.

Gazetoj informis pri la vivkondiĉoj de tiuj soldatoj: artikolo en L'Aube, komence de oktobro, priskribis la katastrofajn situacion kaj malriĉecon de tiuj soldatoj, kiuj havis nenian eblecon aĉeti ion ajn pro nepago de ilia salajra finpago. La administracio sintenis neŝanĝeble kaj tamen rimarkis ke la etoso difektiĝis sine de la CTTIC, kie regis maldisciplino pro la « kaĉiĝantaj kondiĉoj kaj aĉaj kondutoj de la tiraljoroj ».

Pro la postuloj de malmobilizitaj koloniaj soldatoj, la aŭtoritatoj maltrankviliĝis. La Ministro pri Kolonioj informis la Guberniestron de Afriko-Okcidenta Franca (AOF) : ili timis ke la postuloj pri kaj nepagitaj salajroj kaj sendependecoj « konverĝu ». La reiro al Dakaro de tiuj malkontentaj soldatoj estis aparte teruriga. En tia etoso, estis organizita la repatriigo de pli malpli 2 000 iamaj senegalaj kaptitaj tiraljoroj al Dakaro.

La 5-an de novembro, en Morlaizo (Morlaix), kelkaj el la iamaj tiraljoroj postulis ke ili enŝipiĝu nur post la plena pago de sia salajro. Tiuj 315 rezistemuloj tiel eskapis al la estonta masakro. Same, dum la halto en Kazablanko, pliaj 400 malobeantoj rifuzis reenŝipiĝi. La etoso estis pezega je la alveno en Dakaro la 21-an de novembro, kie pli malpli 1 200 ĝis 1 300 repatriitoj elŝipiĝis rekte al la kazerno de Thiaroye en la ĉirkaŭurbo de Dakaro.

Kroniko de Antaŭanoncita Masakro

La oficiala rakonto tavolas ĉiujn rasismajn antaŭjuĝojn por pravigi la « polican agadon por konservi ordon ».

La malobeado de la repatriitoj praviĝus ĉar, post kvar jaroj da kaptiteco, ili iĝus « mense fuŝitaj ». La alia kaŭzo de tiu malobeado kaj manko de respekto al

à leurs officiers tient à la « propagande nationaliste allemande dénonçant la colonisation » subie durant leur captivité. Le rabaissement de ces anciens soldats coloniaux va même jusqu'à nier le fait qu'une partie s'est engagée dans la Résistance, les décrivant comme incapables d'en comprendre les enjeux.

Les revendications, de ceux qui sont considérés dès lors comme des mutins, sont le paiement des rappels de solde en plus de diverses primes dues. Les soldats démobilisés refusent de quitter la caserne tant que les sommes ne leur sont pas versées. Certains d'entre eux osent même bloquer le véhicule du chef d'état-major. C'en est de trop pour les autorités militaires. Face à cet acte de rébellion, il est décidé de frapper un grand coup et d'organiser une « démonstration de force ».

Une logique coloniale

Une intervention est programmée pour le 1er décembre au matin. Ordre est donné aux rapatriés de se rassembler sur l'esplanade. La thèse officielle parle de meneurs ayant tenté de prendre d'assaut un half-track et d'un sous-officier blessé. Devant la situation qui soi-disant menaçait de dégénérer, l'ordre est donné d'ouvrir le feu.

Le bilan officiel fait état de 35 morts et 35 blessés. Par ailleurs, 48 « meneurs » sont arrêtés et 34 jugés écopent jusqu'à dix ans de peine de prison : ils seront tous amnistiés entre 1946 et 1947. Le gouverneur général de l'AOF, Pierre Cournarie, par ailleurs compagnon de la Libération, justifie ce massacre comme étant « infiniment regrettable mais malheureusement indispensable ».

Nul doute que cette opération préméditée a été pensée comme devant servir d'avertissement à d'éventuels futurs insoumis. La France n'entend pas assouplir le joug sous lequel elle tient ses colonies, toujours maintenues à un état de subordination et d'infériorité.

Le nombre total de morts ce jour-là dans le camp de Thiaroye est inconnu, mais plusieurs historiens et historiennes avancent qu'il y en aurait eu plus d'une centaine. Les fouilles nécessaires à l'exhumation des corps n'ont pas (encore) été réalisées alors que la présence de fosses communes est reconnue au plus haut niveau de l'état-major français. Le massacre de Thiaroye annonce ceux encore plus meurtriers de Sétif, Guelma et Kherrata le 8 mai 1945 en Algérie et ceux survenus lors de l'insurrection malgache en 1947-1948. Autant d'épisodes de nos histoires communes qui ne rentrent pas dans le grand « roman national ». ■

iliaj oficiroj kuŝus en la « germana naciisma propagando kiu kondamnas koloniadon » ade aŭdita dum ilia kaptiteco. La malestimigo de tiuj iamaj koloniaj soldatoj iras ĝisneado de iliaj engaĝigo en la Rezisto, ĉar konsideritaj nekapablaj kompreni ĝian celon.

La postuloj, de tiuj nun konsiderataj ribelantoj, estis la pago de salajra finpago aldone al diversaj ŝuldataj gratifikoj. La malmobilizitaj soldatoj rifuzis forlasi la kazernon ĝis kiam tiuj sumoj estu pagitaj. Iuj el ili eĉ kuraĝis bloki la veturilon de la Stabestro. Tio estis la troa envento por la militaj aŭtoritatoj. Pro tiu ribela ago, oni decidis fortege agi kaj organizi « demonstran forton ».

Kolonia logiko

Agado estas planita por la mateno de la 1-a de decembro. La repatriitaj soldatoj estis trude kunigitaj sur la esplanado. La oficiala versio deklaris, ke ribelestroj provis sturmi duontrakan aŭtomobilon kaj ke suboficiro estis vundita. Pro tiu situacio, kiu supozeble minacis plikaĉigi, oni ordonis ekpafadi.

La oficiala nombro estis 35 mortitoj kaj 35 vunditoj. Krome, 48 « ribelestroj » estis arestitaj, kaj 34 estis juĝitaj kaj kondamnitaj ĝis dek jaroj da malliberejo; ĉiuj estis amnestiitaj inter 1946 kaj 1947. La Ĝenerala Guberniestro de Afriko Okcidenta Franca, Pierre Cournarie, kunbatalanto de la Liberigo, pravigis tiun masakron kiel « senlime bedaŭrinda sed bedaŭrinde necesan ».

Sendube, ĉi tiu antaŭpensita agado estis konstruita por malkuraĝigi estontajn neobeemulojn. Francio tute ne intencis malstreĉi la jugon, sub kiu ĝi daŭre premis siajn koloniojn en submetitajn kaj malsuperecajn statojn.

Dum tiu tago en Thiaroye, la vera nombro de mortigitoj ne estas konata, sed pluraj gehistoriistoj sugestas, ke estis pli ol cent. La elfosadoj necesaj por eltombigi la kadavrojn ne (ankoraŭ) estis faritaj, kvankam la ĉeesto de amastombegoj estas agnoskita je la plej alta nivelo de la franca Stabo. La masakro de Thiaroye antaŭanoncis plej mortigajn masakrojn : tiujn de Sétif, de Guelma kaj de Kherrata la 8-an de majo 1945 en Alĝerio, kaj tiujn dum la malagasa ribelo de 1947-1948. Tiom da epizodoj el nia komuna historio, kiuj tute ne kongruas kun la granda « nacia rakonto ». ■

Tamen, mi legas, ke estas multaj fuziaj reakcioj, multaj nukleaj rearanĝoj, kiuj ne produktas liberajn neŭtronojn

Litio 7 + Hidrogeno 1 (malpeza) produktas 2 Heliumojn 4 ($7 + 1 = 2 \times 4$)

Boro 11 + Hidrogeno 1 produktas 3 Heliumojn 4 ($11 + 1 = 3 \times 4$)

La unua havas ekbruligan temperaturon de 500 Milionoj da gradoj. Kaj la dua, preskaŭ 1 miliardo da gradoj

Hmm...Kompreneble... Praktike, kiel kunigi nukleojn?

En la Suna koro, tio okazas malrapide, je temperaturo de nur 15 milionoj da gradoj

Jes. Por krei nuklean "Fajron", necesas 150 milionoj da gradoj, por ke la reakcioj okazu, ni diros, dum tempo de proksimume unu sekundo

Do, la Suno estas nur ardaĵo...

Eble ankaŭ eblas "bruligi" miksaĵon de nukleoj

Se oni varmigas ilin je alta temperatura

DEŬTERIO

TRICIO

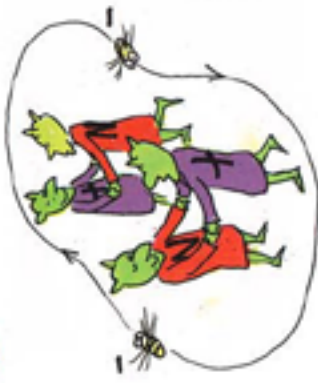

HELIUMO

Eblas reakciigi DEŬTERION kaj TRICION, kiuj estas du specoj de PEZA HIDROGENO (la nukleo de malpeza hidrogeno enhavas nur unu protonon P). La nukleoj de tiuj IZOTOPOJ nur malsamas pro la nombro de neŭtronoj. La miksaĵo Deŭterio-Tricio emas produkti Heliumon.

GRANDA DIABLA BALO

Jen gasero de PEZA HIDROGENO, 50% da DEŬTERIO, 50% da TRICIO. Je kutima temperatura, la ELEKTRONOJ rondiras ĉirkaŭ la nukleoj kaj permesas la molekulaĵajn ligojn (ligante duope la nukleojn).

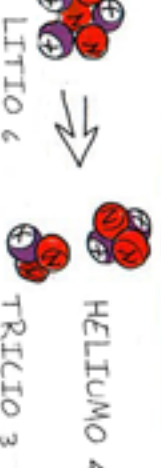
Deŭteria molekulo

Tricia molekulo 31

Nu, FUZIO estas tiel polua kiel FISIO, ĉar la fuziaj neŭtronoj ŝanĝas la najbarajn atomojn en radioaktivajn atomojn

Tamen, oni provas sorbi tiujn neŭtronojn per Litio 6, produktante Heliumon 4 kaj Trition 3.

Alidirekte, la litia 6 envolaĵo agas kiel "fekunda" materialo. Laŭsupoze, ĉi tiu reakcio produktas "fisian brulaĵon", Tritio 3

Jes, fuzia reaktoro similas al regenera reaktoro. Kaj estas trafe, ĉar Tritio ne estas stabila (*), ĝi ne ekzistas nature.

(*) La duonvivaĵo de Tritio valoras nur 12 jarojn

33

Poste, la bala ritmo vere iĝas diablega. Molekuloj rompiĝas (disiĝo) kaj la elektronoj-abeloj rondiras nur ĉirkaŭ unu sola nukleo

JE ĈIRKAŬ TRI MIL GRADOJ: Ne eblas orbiti ĉirkaŭ tiuj nukleoj, ili ade moviĝas

Jes, tio iĝas infero. Mi rezignas...

La varma gaso tiam iĝas supo el nukleoj kaj liberaj elektronoj, VARMA PLASMO.

Varmigu, Amiko, Varmigu!

Ĉu vi scias? Se ni estus kvar, estus pli bone

Ĉu vi kredas?

Mi sentas ruzaĵon en tio

Jes, je tiu temperaturo, estus pli STABILE

Hej, atendu! $3 + 2 = 5$, kaj Heliumo havas 4 nukleonojn. Ĉu ne?

Ekde 150 MILIONOJ DA GRADOJ (EKBRULIGA TEMPERATURO), io okazas

Ili estas ekscititaj!

32

La urbo Ampitatafika en Madagaskaro

Henriel

Situata je ĉirkaŭ 10 kilometroj sudokcidente de la centro de Antananarivo, la komunumo Ampitatafika konsistigas reprezentan ekzemplon de la periferiaj areoj de la malagasa ĉefurbo. Ĝi apartenas al la distrikto Antananarivo-Atsimondrano en la regiono Analamanga, kovras iom pli ol 21 kvadrataj kilometroj kaj hodiaŭ nombras pli ol 50.000 loĝantoj. Kvankam ĝi ofte estas perceptata kiel antaŭurbo de la ĉefurbo, ĝi tamen konservas multajn trajtojn karakterizajn

La ponto de Ampitatafika

por kampara spaco, rimarkeblajn samtempe en la pejzaĝo, en la socia strukturo kaj en la vivmaniero. Tiu meza pozicio, inter kampara vilaĝo kaj urba periferio, provizas al Ampitatafika apartan identecon, markitan de videblaj transiroj en la organizado de la spaco kaj en la ĉiutagaj vivkutimoj de ĝiaj loĝantoj.

Pejzaĝo kaj infrastrukturoj

La vojaĝo de Antananarivo ĝis Ampitatafika, laŭ nacia vojo n-ro 1, ebligas observi tiun transiron paŝon post paŝo. Forlasinte la urbocentron, la altaj konstruaĵoj kaj butikoj cedas la lokon al pli modestaj loĝejoj, ofte konstruitaj el lokaj brikoj, kaj al marĉaj areoj ankoraŭ utiligataj kiel rizkampoj. La pejzaĝo iom post iom malfermiĝas al pli larĝaj spacoj, kie miksiĝas kultivaĵoj de nutraĵoj kaj disaj domaroj. La nacia vojo n-ro 1 trapasas la koron de la komunumo kaj konsistigas ĝian strukturantan akson. Ĝi koncentras la plej grandan parton de la trafiko, ĉu temas pri privataj aŭtoj, *taxi-brousse* (veturiloj ligantaj la najbarajn municipojn), ĉaretoj tirataj de bovoj, piedirantoj, biciklantoj, motorcikloj-taksioj, ciklotaksioj aŭ eĉ bajaj (triradoj venintaj el Azio). Tiu ĉefvojo enkorpiĝas la viglecon de komunumo kiu, sen esti turisma celloko, restas ĉiutaga spaco vivigata de pasoj, interŝanĝoj kaj moviĝadoj.

En la centro de la municipo troviĝas la esencaj instalaĵoj: la urbodomo, kelkaj lernejoj, modestaj budoj kaj tre vizitata subĉiela bazo. La etoso tie spegulas la popularan econ de la loko, kie kuniĝas vendistoj de freŝaj produktoj, rapidmanĝejoj proponantaj tipajn manĝetojn kaj loĝantoj venintaj por siaj aĉetoj. Ne malproksime staras la ponto de Ampitatafika, transiranta la riveron Sisaony. Tiu konstruaĵo konsistigas gravan referencon por loĝantoj same kiel por vojaĝantoj, kaj simbolas la konekton inter la diversaj partoj de la komunumo kaj la ĉirkaŭaj lokoj.

Ĉiutaga vivo ritmata de kamparo kaj komunumo

La pejzaĝo ĉirkaŭanta Ampitatafika montras kombinaĵon de rizkampoj en la valfundoj kaj modestaj montetoj. La rizkampoj, akvumataj de la rivero Sisaony, strukturigas la vivon de la komunumo kaj formas la bazon de la loka

Ampitatafika

ekonomio. Dum la seka sezono, ili prezentas verdan vidon, klare kontrastan kun la ruĝaj montetoj tipaj de la Altebenaĵoj. Dum la pluvsezono, ili fariĝas kotoplenaj kaj foje inundiĝas, rememorante la malfacilaĵojn, kiujn la kamparanoj devas superi por konservi sian produktaĵon. Tiuj rizkampoj estas ne nur dekoracia elemento: ili estas laborloko, kie sinsekvas la paŝoj de la agrikultura kalendaro, de plugado ĝis plantado kaj rikolto. Por la atentema observanto, ili ilustras la intiman rilaton de la loĝantoj kun sia medio kaj ilian dependecon de la tero.

La ĉirkaŭaj montetoj kompletigas tiun kamparan pejzaĝon. Ili enhavas domojn konstruitajn el ruĝaj brikoj, ĉirkaŭitajn de etaj ĝardenoj kaj kultivaĵoj por la memnutraĵoj. La serpentaj vojetoj tra la montetoj kondukas al malfermitaj vidpunktoj super la suda ebenaĵo de la ĉefurbo. Kvankam modestaj, tiuj itineroj invitas al silenta kontemplado kaj ofertas perspektivon pri la mozaiko de pejzaĝoj, kiuj karakterizas la periferiojn de Antananarivo.

La socia vivo de Ampitatafika organiziĝas ĉirkaŭ kelkaj komunaj instalaĵoj. La municipa bazono estas centra spaco, kie homoj renkontiĝas kaj interŝanĝas. Temas pri kvazaŭa bazono, funkcia, kie oni trovas la bazajn produktaĵojn: rizon, legomojn, fruktojn, viandon kaj diversajn kondimentojn. Male al la pli grandaj kaj turisme orientitaj bazaroj de la ĉefurbo, ĉi tiu spegulas la ĉiutagon de la lokaj familioj. La etoso viglas, la prezoj estas modestaj kaj la interŝanĝoj rapidaj. Proksime de la centro troviĝas ankaŭ ludejo por ĵetglobo, vizitata posttagmeze de homoj ĉiuaĝaj. La junuloj preferas piedpilkon, praktikitan sur liberaj terenoj, dum aliaj ankoraŭ dediĉas sin al kokbatalo, tradicia praktiko, kiu daŭre ekzistas pro grava mona vetludo. Tiuj distraĵoj atestas la kamparan kaj komunan karakteron de la komunumo, kie la sociaj agadoj restas simplaj sed kunligaj.

Urbaniĝo kaj kamparaj persistemoj

La evoluo de Ampitatafika estas markita de rapida kaj foje malorda urbaniĝado. Multaj loĝantoj de Antananarivo elektis transloĝiĝi tien por eviti la densecon de la urbocentro, kio kondukis al rapida vastiĝo de la konstruaĵoj. Tiu senplana urbaniĝado kaŭzis spontanajn formojn de loĝado kaj kreskantan premon sur la lokaj infrastrukturaĵoj rimedoj. La nacia vojo n-ro 1 spertas gravajn trafikstopiĝojn dum pintaj horoj, malfaciligante la ĉiutagajn veturadojn de la loĝantoj. Tiu spegulas la rolon de Ampitatafika kiel intera urbo, servante kiel deviga pasejo por atingi aliajn lokojn kiel Fenoarivo.

Malgraŭ tiuj limigoj, Ampitatafika proponas al atentemaj vizitantoj eblojn promenadi en la ĉirkaŭaĵoj. Norde-oriente, la vojo kondukas al Anosizato, ĉe la bordo de la rivero

Ikopa. La bordoj, foje okupataj de fiŝkaptistoj aŭ junuloj, ilustras la kompleksan rilaton de la loĝantoj kun akvo, samtempe rimedo kaj minaco dum inundoj. Okcidente kaj sude, la vojetoj kondukas al vilaĝetoj sur la montetoj, kiel Ambohimangidy. Tiuj vojoj, foje ŝtonplenaj, trapasas kultivitajn areojn kaj proponas pli akcentitan bildon de la malagasan kamparo. Por tiuj, kiuj akceptas malrapidan ritmon kaj la eblan akompanadon de lokano, tiuj promenoj malkaŝas malpli konatan aspekton de la ĉirkaŭoj de Antananarivo.

La kondiĉoj por atingi la municipon estas relative simplaj. De la urbocentro, eblas preni buson, aparte la buslinion 140, kiu regule servas Ampitatafika tra Anosizato kaj la nacia vojo n-ro 1. La transporto okazas dumtage, sed ofte plenplena, kio povas malkomfortigi la vojaĝon. Iuj flankaj stratoj troviĝas en malbona stato, precipe post la pluvsezono, kaj postulas zorgon por la cirkulado. La plej favora periodo por viziti la municipon etendiĝas de majo ĝis oktobro, dum la seka sezono. Inter decembro kaj marto, abundaj pluvoj kaŭzas oftajn inundojn, kiuj igas kelkajn vojojn neuzeblaj kaj pligravigas la malfacilecon de moviĝado.

Ampitatafika estas minacita de inundo

La vivo en Ampitatafika ne povas esti komprenata sen konsidero de la dimensio de la urba transiro. Tiu urbeto ilustras la tensiojn inter persista kamparaneco, enradikiĝinta en agrikulturaj praktikoj kaj lokaj sociigoj, kaj kreskanta urbaniĝado, nutrata de la ekspansio de la ĉefurbo. La loĝantoj vivas en tiu interspaco, kie kuniĝas la proksimaj logikoj de vilaĝa vivo kaj la premoj ligitaj al

demografia kresko kaj tereno-premo. Tiu duobla vizaĝo donas al Ampitatafika apartan dinamikon, samtempe portantan daŭrecojn kaj generantan defiojn.

Por la fremda vizitanto, promonado en Ampitatafika ne rilatas al tradicia turisma allogo. Tie troviĝas nek spektaklaj monumentoj nek emblemaj lokoj por allogi vizitantojn. La intereso kuŝas pli en la observado de la ĉiutago, en la malkovro de la vivritmoj de la loĝantoj, kaj en la kompreno de la kontrastoj, kiuj formas la urbajn periferiojn de Antananarivo. Temas pri diskreta enprofundiĝo en ordinaran tamen signifan realon, kiu ebligas pli proksime alproksimiĝi al la maniero laŭ kiu multaj Malagaso konstruas sian ekziston, inter kampara heredaĵo kaj urba moderneco.

Ampitatafika tiel proponas apartan paŭzon je nur kelkaj kilometroj de la centro de la ĉefurbo. La komunumo ne prezentiĝas kiel celloko memstara, sed kiel spaco rivelata pri la transformoj, kiuj influas la tutan regionon de la Altebenaĵoj. Promenante ĝiajn stratojn, laŭlonge de ĝiaj rizkampoj, transirante ĝian ponton aŭ observante la vivon de ĝia merkato, oni kaptas la multfacetajn aspektojn de periferio, kie la simpleco de la ĉiutaga vivo konsistigas la ĉefan riĉecon. ■

Pour la paix, Contre toutes les guerres, Pour le droit des peuples

collectif de plusieurs associations parmi lesquelles SAT-Amikaro
à l'agression de Trump, qui vise les réserves pétrolières du pays et cherche à mettre ce peuple à genoux. Comme pour les Palestiniens, il s'agit du droit des peuples à disposer d'eux-mêmes. De ce point de vue, invoquer le droit de se défendre d'un État colonial relève de l'imposture.

Les millions de femmes et d'hommes qui manifestent dans le monde entier, en solidarité avec le peuple palestinien, victime du génocide israélien, le font en toute conscience que demain, ce sont eux qui pourraient devenir les victimes de l'impérialisme, de son économie fondée sur la guerre, la destruction de l'humanité, l'extermination de peuples entiers. Ni au Yémen, ni en Grande-Bretagne, ni tout récemment en Italie où viennent de se produire des grèves générales et des manifestations gigantesques de soutien aux Palestiniens de Gaza et Cisjordanie, aux flottilles de solidarité kidnappées par l'armée israélienne, les populations travailleuses et la jeunesse n'oublient pas les autres guerres menées par l'impérialisme.

En RDC, au Soudan, pour ne citer que ces deux pays, les politiques néocolonialistes, avec la complicité de potentats et d'États locaux, organisent délibérément la mort de millions de femmes, d'hommes et d'enfants. Partout, l'immense majorité des

victimes des guerres concerne la population civile subissant drones, bombardements, mines anti-personnel, tortures, viols comme arme de guerre, esclavage sexuel, déplacements forcés, famine, épidémie, etc. Là se trouvent les conditions pour continuer à exploiter ces pays, à piller leurs ressources naturelles. Mais les peuples résistent, malgré des conditions atroces, et il arrive que l'impérialisme subisse des défaites. C'est le cas au Niger, d'où la France-Afrique, son armée, ses trusts miniers, commencent d'être chassés. Et le peuple vénézuélien s'apprête à résister

La même sorte d'imposture est utilisée pour soutenir par les armes et la propagande un régime corrompu comme celui de l'Ukraine de Zelensky, qui réprime le mouvement social et ouvrier, enlève les citoyens dans les rues pour les enrôler dans la boucherie des tranchées. Quant aux justifications de l'agression russe, elles s'enracinent dans le culte du chef, la religion orthodoxe ressuscitée, propagande destinée à masquer le caractère mafieux de l'économie russe, aux mains d'oligarques tout aussi criminels que ceux d'Ukraine. Dans ces deux pays, le peuple paye pour des visées hégémoniques.

En luttant contre la guerre, pour la paix immédiate, exigeant la fin du génocide à

Gaza, l'arrêt de la colonisation en Cisjordanie, nous soutenons le droit à l'existence du peuple palestinien, le droit pour toutes les composantes de la région à vivre dans un cadre démocratique. Nous ne sommes pas dupes de la « diplomatie » de Trump. En soutenant et défendant les déserteurs russes et ukrainiens, nous aidons ces deux peuples à chasser, un jour prochain, les oligarques et les représentants de l'OTAN et à retrouver la fraternité, qui est l'aspiration fondamentale des peuples.

Les peuples rejettent la guerre, car ils comprennent que la guerre et sa préparation sont l'occasion de détruire les services publics, de piller les acquis sociaux, de supprimer les libertés et de les plonger dans la misère. En France, par exemple, la militarisation de la société, relayée par les médias dominants, vise à terroriser les populations pour les soumettre et les dresser au nom de la libre entreprise, du nationalisme, de la religion et du patriarcat, tout en légitimant les frontières et les drapeaux.

Pour nos organisations, le 11 novembre n'est pas l'anniversaire de la victoire ; il est l'occasion de réaffirmer les objectifs de Jaurès : que la classe ouvrière organise par ses méthodes - et la grève en est la principale - l'arrêt de l'entreprise guerrière. L'Italie, ces jours derniers, en a ouvert la perspective. Il doit être aussi l'occasion de relancer l'action contre la militarisation de la jeunesse, à laquelle le gouvernement failli de Macron n'a pas renoncé, malgré l'échec du SNU : les "classes défense" doivent être combattues vigoureusement, ainsi que l'influence organisée de l'armée dans toutes les institutions, y compris culturelles et de santé.

Pas plus qu'en 1914 le peuple allemand n'était l'ennemi du peuple français, pas plus aujourd'hui le peuple russe n'est notre ennemi. Il en va de même pour les populations racisées, immigrées ou non, désignées dans la même rhétorique que celle de Trump comme l'ennemi de l'intérieur par tous les réactionnaires, de l'extrême-droite Le Pen-Retailleau au sinistre "Printemps Républicain", où grenouillent les Valls et compagnie.

Guerre à la guerre et paix aux chaumières !

L'ennemi est dans notre propre pays : c'est le camp de la guerre, l'État et le Capital !

Défense des déserteurs, déserteuses, refuzniks et objecteurs, objectrices de conscience.

Non à la militarisation de la jeunesse et de la société !

Réhabilitation des fusillés pour l'exemple. ■

Homoj de l'estonto mi memoras pri vi !

Roland Platteau (2001)

Mi junulis kiam ruliĝis

La lastaj kamparbusoj

En l'epoko de l'lastaj virinoj kun plenpak' da vestaĉoj

Antaŭ la "novaj malriĉuloj".

Antaŭ la ĉieaj malnovaj gardsitoj.

Antaŭ la altrapidaj trajnoj kaj ties nemalfermeblaj fenestroj.

En la tempo de la lastaj ordinaraj vagonaroj.

De la lastaj gastejoj (por ĉiaj buĝetoj).

En la tempo, kiam oni plu povis petveturi

laŭlonge de la ŝoseoj kie ŝoforis De Funes kaj Sofia

Loren sen sekurzonoj.

En la tempo, kiam la sekssimbolulinoj surmetis kaptukojn

sen ke oni insultus ilin kiel islamanojn !

En la tempo tiom fora, kiam ĉio estis "fie moderna".

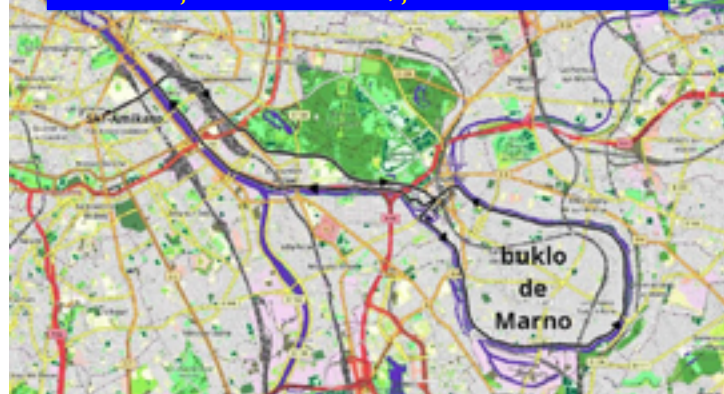
Kiam oni kredis je Homo kaj Scienco, kaj oni

bedaŭradis l'malaperon de l'mondo pasinta. ■

NB : literaturaj aludoj : Apollinaire "homoj de l'estonto memoru pri mi !"

Raymond Queneau "Jen tiu maljuna virin' kun plenpak' da vestaĉoj," 'la nokto'

08-an de novembro : 33-kilometra biciklado sen deklivoj ekde la sidejo de SAT-Amikaro, je la 11-a horo.

LA EGIPTA DETALO

Roland Platteau

Ĉi tie ne estas proprasence detalo, la afero estas tutlonge de la artikolo priskribata. Sed ĉu la legantoj vere sin metos la demandon, ĉu ili pensos trovi la aferon stranga ? Tio estas ja detalo !

Vous n'avez rien remarqué ? non ?

dans cette nouvelle ville, en Egypte, mais elle n'est nullement une exception, on prévoit d'amener des quartiers d' "affaires" - c'est à dire de gestions commerciales spéculatives, ne consistant pas le moins du monde à produire des biens ni des services, mais à gérer des entreprises consistant à chercher à se faire un max de fric par l'achat ou la vente de ces biens et services

Et à part ça un "parc de loisirs" ! ...

Bref, récapitulons

Une civilisation nulle part consacrée à produire. Qui produit au fait ? où ?

oui où : des esclaves sous-payés, dans des pays encore plus pauvres que l'Egypte ? avec des "salaires" encore plus bas, visiblement. Toute l'activité jugée "respectable" se réduit à des activités parasites, comme l'a appelé si justement Bernard Friot à la télévision. Et, comme ça rend 80% des gens inutiles, il faut les occuper à des loisirs payants et rentables pour certains, l' "industrie" touristique, pas le tourisme spontané et libre ! pas des distractions individuelles ou familiales, non ! pas question de jouer aux cartes, ou au jacquet comme c'est la tradition justement en Egypte, ça n'est pas rentable comme loisir, et rêvasser encore moins alors on crée des "parcs" de loisirs.

Voilà le type de société que nos maîtres nous font... ■

En tiu artikolo oni parolas pri projekto de « nova urbo » en Egiptio.:

En tiu urbo estas planita - sed tio tute ne estas escepto !

- venigi negoc-kvartalojn, klare: negocoj, traktantaj pri komercaj spekulaciaj mastrumadoj, konsistantaj, tute ne, neniomege, en produktado de varoj aŭ servoj, sed en mastrumado de entreprenoj kies aktiveco estas klopodi fari al si maksimume da mono pere de aĉetado aŭ vendado de tiuj varoj kaj servoj

Kaj krom tio : distro-parkon !

Nu, ni resumu :

Iu civilizo, nenie dediĉita je produktado Cetere kiu produktos ? Kie ?

Kie do ?? ĉu subpagataj sklavoj en landoj eĉ pli malriĉaj ol Egiptio ? Kun salajroj eĉ pli malaltaj konjekteble La tuta « respektinda » aktiveco reduktiĝas je agadoj parazitaj -kiel priskribis ilin tiom trafe Bernard Friot en iama fama televid-elsendo-.

Kaj ĉar tio igas 80 % de la homoj senutilaj, endas ilin okupi -kaj eltiri el ili monon!- je pagendaj distraĵoj kaj profitdonaj por certaj investantoj, la « turisma » industrio », nepre ne la spontana kaj libera turismo !

Ne distraĵoj individuaj aŭ familiaj ne ! Ne kartludo aŭ je triptrako – tradicio ĝuste en Egipto – tia distraĵo ne estas profitdona, kaj revadi eĉ malpli do oni kreas distrajn « parkojn ».

Jen la speco de socio, kiun niaj mastroj faras por ni... ■

“Bongusta kuirarto kreas komprenon, kompreno kreas pacon” Iraka kuirarto – frandaĵo - TOMATES FARCIES À L'IRANIENNE

Roland Platteau

Ingrédients (pour 4 personnes)

4 grosses tomates
250 gr de viande d'agneau ou de bœuf
100 gr de riz long grain
2 oignons de taille moyenne finement hachés
huile
3-4 cuillerées à café de purée de tomate
2-3 cuillerées à café de jus de citron
2-3 cuillerées à café de sucre en poudre
sel
poivre
1/3 tasse de persil finement haché
1/3 de tasse de menthe finement hachée
1/2 tasse de ciboulette finement hachée
1/3 tasse d'ail finement haché
1/3 tasse d'estragon finement haché

Préparation

Faites frire à feu moyen les oignons dans de l'huile jusqu'à ce qu'ils blondissent.

Ajoutez la viande et continuez à frire, jusqu'à ce qu'elle change de couleur.

Ajoutez 1/2 tasse d'eau, du sel, du poivre et de la purée de tomate. Mélangez et continuez à cuire jusqu'à absorption de l'eau.

Faites frire les légumes dans de l'huile.

Cuire le riz dans de l'eau salée. Egouttez et laissez refroidir.

Tranchez le sommet des tomates, videz-les, salez-en l'intérieur.

Mélangez la viande, les légumes et le riz.

Remplissez les tomates de ce mélange et reposez les chapeaux des tomates.

Mettez 2-3 cuillères d'huile dans un récipient allant au four et placez-y les tomates (sans les superposer) ne pas ajouter d'eau et laissez cuire à four modéré durant 15 à 20 minutes. ■

NENIAM PERDU ESPERON EN LA VIVO

Kursgvidanto de Verda Stelano-Klubo en Kivu Honoré Sebuho

Iam, en la koro de la arbaro, vivis du neverŝajnaj amikoj: Leporo kaj Testudo. Leporo estis konata pro sia senlima energio, dum Testudo estis saĝa sed malrapida.

Iun tagon, terura sekeco trafis la arbaron. Iam la abunda verdaĵo bruniĝis, kaj la bestoj suferis. Manĝaĵo estis malabunda, kaj malespero ekestis inter la estaĵoj. Leporo, kiu kutime ĉirkaŭkuris, nun sidis sub velkinta arbo.

Testudo, rimarkinte la malgajon de Leporo, alproksimiĝis al li. « Mia amiko », li diris, Oni ne devas perdi esperon eĉ en la plej mallumaj tempoj, ĉiam estas vojo antaŭen.

« Sed kiel » ? respondis Leporo kun la oreloj malleviĝintaj. « La riveroj sekiĝis, kaj la suno bruligas ĉion ».

Momente, pensis testudo. « Aŭskultu atente, » li diris. « Preter la montetoj kuŝas legenda puto - la puto de senfina espero. Ĝiaj akvoj laŭdire povas revivigi eĉ la plej dezertan teron ».

La okuloj de la leporo larĝiĝis. « Sed ĝi estas tiel for! » Kaj mi estas rapida, sed ne sufiĉe rapida por alveni ĝin sola. »

La testudo ridetis. « Ĉi tie eniras niaj fortoj. Vi iros antaŭen, kaj mi sekvos laŭ mia propra ritmo. Kune ni atingos la puton. »

Kaj tiel, Leporo ekflugas, liaj kruroj malklariĝis dum li kuris trans la dezertan pejzaĝon. Testudo ruliĝis malantaŭe, stabila kaj decidita. Survoje, ili renkontis defiojn: dornaj arbustoj, krutaj klifoj kaj brulantaj sabloj. Sed ili daŭrigis, ĉiu fidante sian forton.

La tagoj fariĝis semajne. La leporo laciĝis, sed li rememoris la neŝancebleblan spiriton de Testudo. « Mi ne povas rezigni », li pensis. « La testudo kredas je mi ».

Fine, ili atingas la preteratentantan monteton la puton de senfina espero. Leporo kolapsis, anhelante, dum la testudo alvenis, kun lia polva ŝelo

sed nerompita.

La brilanta puto- profunda lageto da kristalklara akvo. La leporo trempis sian piedon, kaj la akvo ekbrilis kiel diamantoj. « Ĉu ĉi tio estas reala? » Li demandis laŭte. Testudo kapjesas. « Trinku, mia amiko, lasu la esperon flui tra vi ». La leporo trinkis, kaj ondo de energio plenigis lin. Liaj kruroj sentis pli malpezaj kaj lia koro leviĝis. « Dankon », li diris al Testudo. ■

“Bongusta kuirarto kreas komprenon, kompreno kreas pacon” Iraka kuirarto – frandaĵo - DOLMEH-YEH GOJEH FARANGI

Roland Platteau

Materialoj (por 4 personoj)

Preparado

4 ampleksaj tomatoj
250g da hakita ŝafidaĵo aŭ bovaĵo
100g da longgrajna rizo
2 mezgrandaj cepoj fajne hakitaj
oleo
3-4 te-kulerplenoj da tomatkaĉo
2-3 te-kulerplenoj da citronosuko
2-3 te-kulerplenoj da sukero
salo, pipro
1/3 de taspleno da petroselo fajne hakita
1/3 de taspleno da mento fajne hakita
1/2 de taspleno da ŝenoprazo fajne hakita
1/3 de taspleno da ajlo fajne hakita
1/3 de taspleno da drakunkolo fajne hakita

Fritu mezvarme la cepojn en oleo, ĝis ili blondiĝos, aldonu la viandon, kaj plu fritti, ĝis ties koloro ŝanĝiĝos.

Aldonu ½ tason da akvo, salon, pipron kaj tomatkaĉon. Miksu kaj plu kuiri ĝis la akvo forbolos.

Fritu la legomojn en oleo. Kuiru la rizon en sala akvo. Elgutigu kaj lasu malvarmiĝi.

Fortranĉu la verton de la tomatoj, malplenigu ilin.

Saligu ties internon.

Miksu la viando, la legomojn kaj rizon ; per tiu miksaĵo plenigi la tomatojn kaj remetu la ĉapojn de la tomatoj.

Metu 2-3 kulerojn da oleo en ujon bakujotaŭgan kaj enloku la tomatojn (ne stakante ilin), ne aldonu akvon, kaj kuiri en bakujo je malgranda temperaturo dum 15-20 minutoj. ■

ESPERANTO

La langue internationale

ESPERANTO 2026

La internacia lingvo

SAT-Amikaro , 134 Bd Vincent Auriol, 75013 Paris - 09 53 50 99 58

Januaro		Februaro		Marto		Aprilo		Majo		Junio	
1	Ĵaŭ Unua Novjara Tago	1	Dim	1	Dim	1	Mer	1	Ven Festo de Laboristoj	1	Lun
2	Ven	2	Lun	2	Lun	2	Ĵaŭ	2	Sab	2	Mar
3	Sab	3	Mar	3	Mar	3	Ven	3	Dim	3	Mer
4	Dim	4	Mer	4	Mer	4	Sab	4	Lun	4	Ĵaŭ
5	Lun	5	Ĵaŭ	5	Ĵaŭ	5	Dim SAT-Amikara Kongreso	5	Mar	5	Ven
6	Mar Festo de Samrajteco	6	Ven	6	Ven	6	Lun En kastelo Greziljono	6	Mer	6	Sab
7	Mer	7	Sab	7	Sab	7	Mar	7	Ĵaŭ	7	Dim
8	Ĵaŭ	8	Dim	8	Dim	8	Mer	8	Ven Venko 1945	8	Lun
9	Ven	9	Lun	9	Lun	9	Ĵaŭ	9	Sab	9	Mar
10	Sab	10	Mar	10	Mar	10	Ven	10	Dim	10	Mer
11	Dim	11	Mer	11	Mer	11	Sab	11	Lun	11	Ĵaŭ
12	Lun	12	Ĵaŭ	12	Ĵaŭ	12	Dim	12	Mar	12	Ven
13	Mar	13	Ven	13	Ven	13	Lun	13	Mer	13	Sab
14	Mer	14	Sab	14	Sab	14	Mar	14	Ĵaŭ Florado	14	Dim
15	Ĵaŭ	15	Dim	15	Dim	15	Mer	15	Ven	15	Lun
16	Ven	16	Lun	16	Lun	16	Ĵaŭ	16	Sab	16	Mar
17	Sab	17	Mar	17	Mar	17	Ven	17	Dim	17	Mer
18	Dim	18	Mer	18	Mer	18	Sab	18	Lun	18	Ĵaŭ
19	Lun	19	Ĵaŭ	19	Ĵaŭ	19	Dim	19	Mar	19	Ven
20	Mar	20	Ven	20	Ven PRINTEMPO	20	Lun	20	Mer	20	Sab
21	Mer	21	Sab	21	Sab	21	Mar	21	Ĵaŭ	21	Dim SOMERO
22	Ĵaŭ	22	Dim	22	Dim	22	Mer	22	Ven	22	Lun
23	Ven	23	Lun	23	Lun	23	Ĵaŭ	23	Sab	23	Mar
24	Sab	24	Mar	24	Mar	24	Ven	24	Dim Tago de Lingvoj	24	Mer
25	Dim	25	Mer	25	Mer	25	Sab	25	Lun Tago pri Fundamento	25	Ĵaŭ
26	Lun	26	Ĵaŭ	26	Ĵaŭ	26	Dim Memorotago pri pelkondukitoj	26	Mar	26	Ven
27	Mar	27	Ven	27	Ven	27	Lun	27	Mer	27	Sab
28	Mer	28	Sab	28	Sab	28	Mar	28	Ĵaŭ	28	Dim
29	Ĵaŭ			29	Dim	29	Mer	29	Ven	29	Lun
30	Ven			30	Lun	30	Ĵaŭ	30	Sab	30	Mar
31	Sab			31	Mar			31	Dim Festo pri la natrininoj		

L'espéranto, langue construite en 1887 par Louis-Lazare Zamenhof, est utilisée comme langue véhiculaire est utilisée dans environ 120 pays à travers le monde, y compris comme langue maternelle.

N'étant la langue officielle d'aucun État, l'Espéranto vise à établir un pont neutre entre les cultures.

Déjà utilisable après un court apprentissage, l'espéranto est ainsi présenté comme solution efficace et économiquement équitable au problème de communication entre personnes de langues maternelles différentes.

Fondée sur une grammaire régulière sans exception, l'Espéranto est une langue agglutinante dont les mots se combinent pour former un vocabulaire riche et précis à partir d'un nombre limité de racines. Ces particularités la rendent aisément adaptable aux exigences les plus variées et facilitent son apprentissage à tout âge à toutes les classes sociales.

Contact – Kontakto

ESPERANTO

La langue internationale

ESPERANTO 2026

La internacia lingvo

SAT-Amikaro , 134 Bd Vincent Auriol, 75013 Paris - 09 53 50 99 58

SAT-Amikaro
proposé

Julio			Aŭgusto			Septembro			Oktobro			Novembro			Decembro		
1	Mer	27 ☉	1	Sab		1	Mar		1	Ĵaŭ		1	Dim	Memortago	1	Mar	
2	Ĵaŭ		2	Dim		2	Mer	36	2	Ven		2	Lun	☾	2	Mer	49 ☾
3	Ven		3	Lun		3	Ĵaŭ		3	Sab		3	Mar		3	Ĵaŭ	
4	Sab		4	Mar		4	Ven		4	Dim	☾	4	Mer	45	4	Ven	
5	Dim		5	Mer	32	5	Sab	☾	5	Lun		5	Ĵaŭ		5	Sab	
6	Lun		6	Ĵaŭ		6	Dim		6	Mar		6	Ven		6	Dim	
7	Mar		7	Ven	☾	7	Lun		7	Mer	41	7	Sab		7	Lun	
8	Mer	28 ☾	8	Sab		8	Mar		8	Ĵaŭ		8	Dim		8	Mar	
9	Ĵaŭ		9	Dim		9	Mer	37	9	Ven		9	Lun		9	Mer	50
10	Ven		10	Lun		10	Ĵaŭ		10	Sab		10	Mar	☾	10	Ĵaŭ	☾
11	Sab		11	Mar		11	Ven		11	Dim	☾	11	Mer	Batalĉesado 1918 46	11	Ven	
12	Dim		12	Mer	33	12	Sab	☾	12	Lun		12	Ĵaŭ		12	Sab	
13	Lun		13	Ĵaŭ	☾	13	Dim		13	Mar		13	Ven		13	Dim	
14	Mar	Tago de la Unua Libro	14	Ven		14	Lun		14	Mer	42	14	Sab		14	Lun	
15	Mer	29 ☾	15	Sab	Mondkongresa Tago	15	Mar		15	Ĵaŭ		15	Dim		15	Mar	Zamenhofa Tago
16	Ĵaŭ		16	Dim		16	Mer	38	16	Ven		16	Lun		16	Mer	51
17	Ven		17	Lun		17	Ĵaŭ		17	Sab		17	Mar		17	Ĵaŭ	
18	Sab		18	Mar		18	Ven		18	Dim		18	Mer	47 ☾	18	Ven	☾
19	Dim	SAT-kongreso	19	Mer	34	19	Sab	☾	19	Lun	☾	19	Ĵaŭ		19	Sab	
20	Lun		20	Ĵaŭ		20	Dim		20	Mar		20	Ven		20	Dim	
21	Mar		21	Ven	☾	21	Lun		21	Mer	43	21	Sab		21	Lun	VINTRO
22	Mer	30 ☾	22	Sab		22	Mar		22	Ĵaŭ		22	Dim		22	Mar	
23	Ĵaŭ		23	Dim		23	Mer	AŬTUNO 39	23	Ven		23	Lun		23	Mer	52
24	Ven		24	Lun		24	Ĵaŭ		24	Sab		24	Mar		24	Ĵaŭ	
25	Sab		25	Mar		25	Ven		25	Dim		25	Mer	48 ☉	25	Ven	☉
26	Dim		26	Mer	35	26	Sab		26	Lun		26	Ĵaŭ		26	Sab	
27	Lun		27	Ĵaŭ		27	Dim	☉	27	Mar	☉	27	Ven		27	Dim	
28	Mar		28	Ven		28	Lun		28	Mer	44	28	Sab		28	Lun	
29	Mer	31	29	Sab	☉	29	Mar		29	Ĵaŭ		29	Dim		29	Mar	
30	Ĵaŭ	☉	30	Dim		30	Mer	40	30	Ven		30	Lun		30	Mer	53 ☾
31	Ven		31	Lun					31	Sab					31	Ĵaŭ	

une revue

une librairie

un site

sat-amikaro.org

ANCIENNETÉ - ANCIENNETÉ ALCOU-NE ABOU

Année / Jour :
Mar / Période :
Prévoir / Remarque :
Montant minimum ou max de l'abonnement :
Montant de l'abonnement :

Année d'abonnement / Période	
Prévoir / Remarque	
Montant de l'abonnement	
Prévoir / Remarque	
Montant de l'abonnement	
Prévoir / Remarque	
Montant de l'abonnement	

Montant de l'abonnement / Période de la page

Année d'abonnement / Période d'abonnement	
Année d'abonnement / Période d'abonnement	
Année d'abonnement / Période d'abonnement	
Année d'abonnement / Période d'abonnement	
Année d'abonnement / Période d'abonnement	
Année d'abonnement / Période d'abonnement	
Année d'abonnement / Période d'abonnement	
Année d'abonnement / Période d'abonnement	

Je déclare avoir reçu les services de l'abonnement et je déclare que les services de l'abonnement sont conformes aux services de l'abonnement.

Date / Jour :
Signature / Signature :

TARIF / TARIF

Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022
Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022
Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022
Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022
Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022
Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022
Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022
Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022

Le montant payé par abonnement annuel est de :
Et le montant payé par abonnement par jour :

Année d'abonnement / Période d'abonnement :
Année d'abonnement / Période d'abonnement :
Année d'abonnement / Période d'abonnement :

Année d'abonnement / Période d'abonnement :
Année d'abonnement / Période d'abonnement :
Année d'abonnement / Période d'abonnement :
Année d'abonnement / Période d'abonnement :
Année d'abonnement / Période d'abonnement :
Année d'abonnement / Période d'abonnement :
Année d'abonnement / Période d'abonnement :
Année d'abonnement / Période d'abonnement :

Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022
Année d'abonnement / Période d'abonnement	2020	2021	2022

Je déclare avoir reçu les services de l'abonnement et je déclare que les services de l'abonnement sont conformes aux services de l'abonnement.